heateggemisſed wiimſe päwani tähhelepannematta peakſid jäma; ja olgo ſul enneminne ſeſt hea meel, et wahheſt kõrkus ei tulle ſo ſüddamesſe, et ka ſinnuſt ei tulleks üttelda: „Tal on omma palk käes.“

Oh Jummal! anna Sinna armuſt kül isſe, et heateggemiste poleſt ühhe puhta weeſone ſarnane woikſin olla, mis üsna armastusſeſt ülleskeeb, ja ei tea armastusſeſt egga auuſt ning kasſuſt isſe middagi. Ep olle ka minna ial tännamisſe wäärt, muud kui Sinna üksi, kelle käest keik ja saan, mis omma liggimesſele teen ehk annan. Ja mis ſe pisſut siis on, mis liggimenne tännamatta mulle jättab, ſe ſure wasto arwates, mis ette Sind tännada, ni saggedaste mo mele ei tullege.

Sippelkas.

Kottolt juhtus koggematta ühhe ſippelka pessa jure tullema ja watis tükki aega peält, kui usſin ſe rahwoke on tööd teggemas, ja hea meel olli temmal wadates. Ja Salomoni ſannad tullid ta mele, kui ütleb Öpp. 6, 6-8: „Minne ſippelka jure, ſinna laiſk! wata temma wiſid, ja ſa targaks. Et temmal kül ep olle pealikkut, ei üllewatajat egga wallitſejat: ſiiski walmistab ta omma leiba ſuil ja korjab kokko omma toiduſt leikuſſe aial;“ ja mõtles isſeenneſes: Armas Jummal! leitakſe kül innimesſi, kes aialikko warra murretſemisſes ja püüdmisſes, tööd egga waewa ei karda, kui ſippelkad; agga kuſt ſe kül tulleb, et, parrago Jummal, ni laiſad olleme ja tuimad, waimolikko warra püdes ning kasſo omma hingele? Otſego need pisſokesſed mittokord pu pilpakesſe, ehk muud, mis palio ſurem neiſt enneſeſt, ſure waewaga ühhesſt kohhaſt teiſe weawad, ennam weretes kui ſeljas kandes: nendaſammoti wõtwad innimeste lapſed ka mittokord ſurema murre koorma enneste peäle, kui ſudawad kanda, ja ep olle ſeſt, kui ſedda ärrakalome, ommeti niſuggusſe pupilpakesſe wäärt — ja ſeep ſe on, mis prohwet ütleb Laul 7, 7.: „Kül neminad mõl-